

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ป่าโลกล้านปี
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อ เปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกัน ในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่า ตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ ผีนางไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและ อำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับวางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชดประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหาราช โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลัยเป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไอ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิงมหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบน

หลังของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และ
ไดโนเสาร์ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว
อาทิ หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์
ผู้ที่จะมาทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึง
ทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่
บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ. 2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरषา จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัยทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่งมั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ปาโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไฉ้งดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์

เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความ
ช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความ
ลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาล
นานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้
จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาการศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธ
ศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม
มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน
ระหว่างนายและป้า ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎ
แห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ
มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ใน
เพชรพระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข

สำนักพิมพ์กราบขอพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษ
สุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน
ที่ได้กรุณามอบ เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่าน
ในรูปโฉมของอีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

ครบถ้วน

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละคร
เวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า
30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ
‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่มากที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 18

ตอน ป่าโลกล้านปี

136

มาเรีย ฮอฟมัน คะเนในสถานการณ์ร้ายไว้อย่างแม่นยำที่สุด และบุญคำตลอดจนกลุ่มพรานพื้นเมืองทุกคนก็เตรียมแผนป้องกันไว้อย่างถูกต้องที่สุดเช่นกัน

หนามหวายผสมกับกิ่งหนามคมและรุกรังเท่าที่จะหาได้ ซึ่งใช้สะสมเป็นรั้วกันกระท่อมที่ปักทุกด้านในขณะนี้ พิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า เป็นด่านสกัดกั้นการจู่โจมของเจ้าสัตว์ฝูงประเภท เทอโรซอร์พันธุ์ตูดเลือดได้อย่างศักดิ์สิทธิ์

ยี่งบินโนบเข้ามากระทบเมื่อไหร่เป็นติดกับเมื่อนั้น

ยี่งดินยี่งเลือดโชก และถูกหนามเหล่านั้รัดพันตัวหนาแน่น อย่างชนิดที่ไม่มีโอกาสจะผลหลุดออกไปได้ จุตอ้อนมาจากพืดปีกที่เป็นหนัง

มันยกโขยงกันมาจริง ๆ เมื่อไฟทุกกองดับหมดและเมื่อฝนหยุด แต่ละตัวเหล่านั้นบินฉวัดเฉวียนอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วราวกับจรวดที่มีชีวิต เสียงปีกตัดอากาศและเสียงร้องแซ่ของมันเป็นเหมือนจะกดความรู้สึกของมนุษย์ทุกคนในที่หลบภัยขณะนี้ให้จมลงไปสู่ขุมนรก ดารินถึงกับต้องยกมือขึ้นอุดหูหลับตาแน่น

เซซฐากับไซยยันต์นั่งลืมหูลืมตาอ้าปากไม่กระตุกกระดิกส่วนมาเรียกราดไฟฉายส่องสำรวจดูตามรั้วหนามรอบ ๆ ซึ่งมีเจ้าพวกนั้นบินเข้ามาติดดินร่นอยู่ เพื่อค้นหาจุดอ่อนว่า จะมีทางใดพอให้มันแทรกตัวเล็ดลอดเข้ามาได้หรือไม่ พวกพรานพื้นเมืองทุกคนแม้จะรู้ตัวล่วงหน้าอยู่แล้วว่า ที่พักอาศัยมีการป้องกันไว้อย่างมั่นคงปลอดภัยเพียงพอยังไม่วายสะดุ้งผวาไปตาม ๆ กัน ขยับตัวผละหนึ่จากริม ๆ กระท่อมเข้ามาเบียดห่อตัวรวมกลุ่มกันเป็นกระจุกอยู่ตรงกลางพร้อมกับสบถกันขรมถมเถ

“เฮา! ไ้พวกผีกระหัง เอาเข้า ทุต! กะเดี๋ยวมึงก็ติดรั้วหนามของกูตายห่ากันหมดตรงนี่เอง”

บุญคำสาปแช่งสั้น แล้วถีบเจ้าส่างปาผู้เข้ามาเบียดตัวสั้นอยู่ข้าง ๆ แกเพราะอดกัญชา หน้าถล่ำห่างออกไปด้วยความเดือดดาล

รพินทร์กับแฉะช่วยกันตรวจสอบกองหนามปากประตู ซึ่งเป็นรั้วด้านสุดท้ายปิดเข้ามาหลังสุด เพื่อให้แน่ใจว่ามันไม่ได้ ขยับเขยื้อนเปิดเป็นช่องว่างพอให้อั้วพวกผีรกรกพวกนั้นบิน แทรกตัวเข้ามาได้ แล้วกล่าวพลอบขวัญคณะนายจ้างของเขา ด้วยน้ำเสียงปกติ

“ไม่ต้องกลัวครับ และไม่ต้องไปคิดทำอะไรมันด้วย เรา อยู่ในที่มันอันปลอดภัยที่สุดแล้ว รับรองว่ามันบินฝ่าเข้ามา ไม่ได้แน่”

“ตรวจดูให้รอบคอบทุกด้านนะ รพินทร์ รู้สึกว่าแต่ละตัว ของมันดูร้ายกระหายเลือดเกินคาดไปเสียอีก ผิดกับที่เราเห็น ในตอนกลางวันมาก ถ้าหลุดเข้ามาได้แม้แต่ตัวเดียว และกัดใคร เข้าลำบากแน่ อื่นใดก็ไม่สำคัญเท่าบาดทะยัก ยาที่จะรักษาของ เราก็ไม่มีอีกแล้ว”

เซษฐาพูดโดยเร็วอย่างกังวล เต็มไปด้วยอาการกระสับ-กระส่าย อากาศกลางดึกภายหลังฝนกระหน่ำหนัก บัดนี้เต็มไปด้วย กลิ่นสาบสางคละคลุ้งไปหมด แทบจะสาลักหายใจไม่ออก

รพินทร์รับคำแล้วเขากับแงซายก็ช่วยกันคลานส่งไฟ
ตรงไปรอบๆอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง ไชยยันต์ผสมโรงตะโกน
ด่าเอ็ดอิงไปกับพวกพรานพื้นเมืองด้วยตามนิสัยคนเลือดร้อน
ชีโมโห มาเรียโอบแขนกอดตารินผู้ยังนั่งปิดหน้าอุตุเหมือนจะ
ไม่พยายามรู้เห็นอะไรทั้งสิ้น

“ทำใจดีๆไว้ ที่รัก ถึงอย่างไรมันก็บุกเข้ามาไม่ได้หรอก
รื้อนามของบุญคำแข็งแรงมาก ตัดงูหนึ่งก้นอยู่ด้านนอกเท่านั้น
อีกสักครู่ถ้าความพยายามของมันไม่เป็นผล พวกมันก็คงบิน
กันไปที่อื่นเองแหละ”

เพื่อนสาวต่างผิวกะชิบพลบใจ ตบเบาๆที่ต้นแขน

“ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว เมย์! ทนไม่ไหวจริงๆต่อเหตุการณ์
เหล่านี้!!...”

ราชสกุลสาวสันติริชะอยู่ไปมา หยุดเสียงเครือแทบไม่เป็น
ภาษา ประสาทของหล่อนคลอนแคลนหัวน้ไหวไปหมด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อร่างกายอ่อนเพลียหนักและสะบักสะบอมต่อการ
กรากกรำเช่นขณะนี้

“ไอ้พวกทโมนเหล่านั้นมันไปหลบหัวอยู่เสียที่ไหนนะ
ตอนนี้แล้วไอ้พวกนี้ทำไมถึงไม่ไปเล่นงานพวกมัน ดันมารุมเรา
ทำไม”

ไชยยันต์พละออกมา

ไม่ทันจะขาดเสียงบ่นอย่างหงุดหงิดเดือดดาลใจของอดีต
นายทหารปืนใหญ่ ต่างก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวรอบด้านอีกครั้ง
แต่คราวนี้มันดังมาจากราวป่าพื้นดินเดียวกัน พวกไม้สนอยู่
สวบสาบ กิ่งไม้ที่สูงขึ้นไปก็โยกสะเทือน น้ำฝนที่เกาะค้างอยู่พา
กันร่วงกราวลงสู่พื้นขนานใหญ่ราวกับฝนจะเทลงมาอีกครั้ง

“นายทหารดำไปถึงพวกมัน มันก็ยังอยู่นั่นเอง ไม่ได้
ไปไหน!”

บุญคำร้อง

ใช่แล้ว! จากเสียงการขยับเคลื่อนไหวในขณะนั้นบอกให้
ทุกคนทราบได้เป็นอย่างดีว่า กองทัพทโมนไม่ได้เคลื่อนย้าย
อันตรายกันไปไหนเลยทั้งสิ้น แท้ที่จริงมันยังล้อมราวป่าไว้อย่าง
หนาแน่นตามเดิมนั่นเอง

เพียงแค่กระจายทอดระยะห่างออกไปเล็กน้อยตอนฝนตก
ซัดใหญ่ และบัดนี้มันเริ่มจะเอิกเกริกเกรียวกราวกันขึ้นอีกอย่าง
พร้อมเพรียงด้วยการหักต้นไม้ทิ้งและส่งเสียงครอกรากขู่ตะคอก
ตามสันดาน หรือมีฉะนั้นก็เป็นการส่งภาษาบอกความอะไร
สักอย่างหนึ่งในบรรดาพวกมันกันเอง

เบื้องบนอากาศ ฝูงเทอโรแดกที่ลอยด์ก็ยังบินว่อนเวียน
พยายามจะเล็ดลอดฝ่ารั้วหนามเข้าหามนุษย์ในที่หลบให้ได้

“เออละสิ นี่เราโดนศึกษาทั้งสองด้านเลยทีเดียวนะหรือ?”

เซษฐาพูดขึ้นดัง ๆ เริ่มไหวตัวเป็นครั้งแรกจากท่าที่นั่ง
สงบอยู่

“หวังว่ามันคงไม่รบกวนจังหวะรื้อทำลายกระท่อมของเรา
ตอนที่ไ้เทอโรซอร์กำลังยกโขยงมาเป็นฝูงนะ”

ไ้ชายันต์เริ่มใจคอไม่ดี จังหวะของภัยแทรกซ้อนซึ่งไม่อาจ
ทำนายเหตุการณ์ได้นี่เอง ดารินผู้ตลอดเวลาที่นั่งตัวสั่นเป็นลูกนก
ก็จួយไ้เฟิลขึ้นมา พี่ชายรู้ทันรีบคว้าข้อมือน้องสาว

“เคยไว้อีก่อน น้อย รอการตัดสินใจจากพรินท์เป็นดีที่สุด
ขอให้ทุกคนยึดถือคำสั่งเดิม เราจะไม่ยิงแม้แต่นัดเดียวจนกว่า
วินาทีสุดท้ายจริงๆเท่านั้น ในกรณีที่เราเห็นแน่ชัดแล้วว่ามันมีเจตนา
จะรื้อกระท่อมนี้”

ไฟฉายทุกดวงเท่าที่จะมีอยู่ในขณะนี้ สาดแสงลอดช่อง
โพร่งของรั้วหนามออกไปตรวจบริเวณรอบทิศ สุดแต่ว่าใครจะ
ประจำคุมเชิงอยู่ทางด้านไหน แล้วก็เห็นด้วยหัวใจอันเหี่ยวฝ่อว่า
ไอ้พวกทหารพระรามพันธุ์ดำที่พากันหายหัวเจียบสนิทไปเมื่อ
ตอนฝนตกหนัก บัดนี้เคลื่อนพลพลโยธาบุกกรุกเข้ามาในบริเวณ
ลานโล่งรอบที่ปักดำมีดเต็มไปหมด ส่วนบนอากาศเหนือระดับ
พื้นดินเล่า ก็เป็นเงาอุบวาบบินฉวัดเฉวียนไปมาของสัตว์ยุคโลก
ล้านปี

แล้วสิ่งที่มนุษย์ไม่คาดฝัน คะเนไม่ถูกล่วงหน้าก็พลัน
ปรากฏกับสายตา ท่ามกลางลำแสงไฟที่สาดออกไปรอบทิศนั้น

ฝูงทโมนเหล่านั้นไม่ได้แสดงว่าจะจู่โจมเข้ามาหมายราวี
มนุษย์ในกระท่อมใดๆทั้งสิ้น แต่กระจายกำลังกันออกรับมือกับ

เจ้าสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีก ที่โฉบเฉี่ยวร่อนอยู่ด้วยกิริยา
อันดูร้ายเกรี้ยวกราดเป็นโกลาหล พวกมันช่วยกันปายตะปบ
จับขยุ้มเทอโรแดกทีลอยด์ที่โฉบโกล้งลงมาด้วยอาการเหมือนคน
ไล่ตบยุง ฉีกขยี้บิ๊ซย่าแล้วขว้างปาลงกับพื้นอย่างไม่ครนามือ
ไม่ได้มีอาการสะดุ้งสะเทือนหรือหวาดกลัวใดๆทั้งสิ้น สังเกตดู
เจ้าสัตว์ปีกพันคมชนิดนั้นก็ไม่สนใจจะเล่นงานพวกมันนัก เพราะ
ความหนาที่บของเส้นขนยาวที่ปกคลุมอยู่ตลอดทั้งตัว ซึ่งไม่มี
โอกาสจะฝังเขี้ยวเข้าไปถึงผิวหนังได้เลย คงบินวนตอมอยู่เป็น
กลุ่มๆ แล้วก็แตกกระจายหนีเมื่อไอ้ทโมนอาละวาดขึ้นไขว่คว้า
หมายตะครุบ บางตัวอาจหิวหรือโกรธแค้นจัดในการบุกเข้ามา
อาละวาดแทรกแซงของฝูงทโมนไฟร จิกหัวลงฟุ้งชนติดชน
หนาฟูเหล่านั้น แต่แล้วก็ถูกตบปิดแหลกเหลวร่วงหลุดดับดินไป
บางตัวถูกจับติดในอุ้งมือหนา กระพือปีกดิ้นพับๆ แล้วก็ถูกเด็ด
ฉีกออกไปทีละชิ้น เหมือนเด็กชนๆจับผีเสื้อเด็ดปีกเล่น อีกทั้งก็
ครึกโครมไปหมดทั้งราวป่ายามวิกาล

พักเดียวเท่านั้นที่ไอ้ลิงดำลูกหลาน ‘นิลเพชร’ ยกพลเข้า
ตะลุมบอนทำสงครามต่อต้าน เทอโรแดกทีลอยด์ฝูงนั้นก็ล่าถอย
จากการบินเวียนล้อมรอบกระท่อมของมนุษย์ เห็นขึ้นสู่อากาศ
เบื้องสูงอย่างไม่อยากจะทำต่อแยะด้วย แล้วผละหนึ่หายกันไปหมด

ทั้งพวกฟองบางส่วนให้ติดกับหนามที่ด้านนอกของกระท่อม แล้วอีกส่วนหนึ่งที่ถูกเจ้าพวกวานรไล่ขยี้ให้ล้นกลาดเกลื่อนอยู่กับพื้น ท่ามกลางความตะลึงงันของมนุษย์ทั้งสิบสองชีวิต

“หมายความว่ายังไงกันนี่ มาช่วยเรา โดยการไล่เจ้า เทอโรซอร์เหล่านั้นไปนั่นหรือ?”

ดาร์นร้องออกมาอย่างมีนัย

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าเร่ๆเพื่อปลุกประสาทอันชา ในขณะนี้ เรียกสำนักจริงกลับคืนมา เขาตกอยู่ในอาการเช่นเดียวกับนายจ้างทุกคน คือเต็มไปด้วยปัญหาที่ขบไม่ออก

“เจ้าสัตว์ปีกชนิดนั้นไม่มีความหมายอะไรหรอกครับ เพราะถึงอย่างไรเราอยู่ในที่มันก็ทำอะไรเราไม่ได้อยู่แล้ว ไอ้พวก ทโมนพวกนั้นต่างหากที่เป็นปัญหาหนักของเราในขณะนี้”

“แต่อาการของมันก็คล้ายๆจะช่วยให้เรานั้นแหละ”

ไชยยันต์เริ่มมีขวัญและกำลังใจดีขึ้น

“ก็คงไม่เชิงนักหรอกครับ ไอ้พวกนี้มันจ้องเผ่าเราอยู่ก่อน แล้วพอสัตว์อื่นรุกร้าเข้ามามีอาการเหมือนจะมาแย่งเราไปจากมัน

มันก็ไล่ไป เข้าพวกเทอโรซอร์ทำอะไรมันไม่ได้ เพราะขนมันหนา และยาวมาก”

“นาย! พวกมันเข้ามาประชิดกระท่อมเราแล้ว!”

เสียงพวกพรานพื้นเมืองร้องบอกแซ่ขึ้นอย่างตกใจ

คารินกับเชษฐาฉายไฟอีกครั้ง

ใบหน้าดำๆและเขี้ยวขาวโผล่สลับตออยู่ตามแนวโปรงของ รั้วหนาม ด้อมๆมองๆ บางตัวยกมือขึ้นป้องหน้า พอกระทบแสง ไฟก็หดหัวกลับ บางตัวก็เอื้อมมือเข้ามาจับเทอโรซอร์ที่ติดกิ่ง หนาม ดิ้นสะบัดอยู่ ปลดเต็ดออกไปเหมือนเต็ดผลไม้ออกจากกิ่ง ยัดใส่ปากเคี้ยวหน้าตาเฉย นิ้วเนี้ยยัวเยี้ยไปหมด แต่ก็ไม่มีตัวไหน แสดงอาการว่าจะรื้อหรือพังกระท่อมพักอย่างที่กำลังเกรงกัน ทุกคน จ้องปืนระว่างเตรียมพร้อมใจอันเด่นไม่เป็นสำ แต่แล้วก็ยอมวาง ปืนลง เมื่อพรานใหญ่บอกมาว่า

“อย่าไปสนใจคอยระวังมันอยู่เลยครับ ถ้ามันจะพังกระท่อม มันก็พังเสียนานแล้ว นอนกันให้หลับสบายดีกว่า เก็บสมองไว้ แก้ไขปัญหาพรุ่งนี้ คอยระวังพิทักษ์ภัยให้เราแล้ว อะไรก็แผ้วพาน เข้ามาเป็นต้องเจอพวกมันก่อนแน่นอน”

เมื่อต่างสงบใจ ยึดมั่นอยู่ในขันติ ไม่สนใจใยดีอะไรอีกต่อ
สภาพอันน่ากริ่งเกรงหวาดเสียวที่แวดล้อมอยู่เบื้องนอกโดยรอบ
นอกจากนอนฟังมันอยู่เฉยๆ มิชำนาญานสิ่งที่พรานใหญ่บอกไว้ก็
ปรากฏเป็นความจริงอย่างเด่นชัด กระโจมที่ปักมิได้ถูกพวกมัน
รื้อทลาย หรือก่อวนใดๆทั้งสิ้น แม้ว่าบัดนี้พวกมันจะรुक้าเข้ามา
บ้านเปี่ยนอยู่ใกล้ชิดแล้วก็ตาม

ไม่มีใครบอกได้ว่าตนมอยหลับไปอีกตั้งแต่เมื่อไหร่ โดย
ปล่อยค่อนของราตรีอันน่าพิศวงนั้น ให้ผ่านพ้นไปอย่างสงบ
จนกระทั่งแสงกล้าของตะวันยามสายสว่างโรยสาดตลอดผนังโปรง
ของกระโจมที่ปักเข้ามาพร้อมกับอากาศที่ระอุอ้าว

เจ้าพวกลิงดำเหล่านั้นยังไม่ไปไหน คงเพ่นพ่านแวดล้อม
อยู่รอบที่ปักเต็มไปหมด ในแสงสว่างของวันใหม่เช่นนี้ยืนยันได้ว่า
เหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืนหาได้เกิดจากความฝันหรือมายา
หลอกลวงอำพรางใดๆทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเช้านี้พวกมันพากัน
ถอยห่างออกไปเล็กน้อย ปล่อยเนื้อที่โล่งรอบกระโจมด้านหน้า

ให้ว่างเปล่า โดยพากันไปชุมนุมยึดครองอยู่ในระดับแนวกองไฟ
ที่ก่อไว้เมื่อคืน

ซึ่งบัดนี้ทุกกองเหลือแต่พื้นดำเหมือนจะเปิดโอกาสให้
มนุษย์สุมหลบภัยกันอยู่ในกระท่อมตลอดทั้งคืน ได้มีโอกาส
ออกมาสดลมหายใจสดเส้นยึดสายนอกกระท่อม

จากการลอบสังเกตออกไปดูในขณะนี้ ยกเว้นแต่ขนาด
อันใหญ่โตและขนอันดำสนิทเหมือนพวกค้างคาวแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกอย่างในธรรมชาตินิสัยของมันก็คือลิงเร่ร่อนนี่เอง บ้างนั่ง
บ้างเดิน และบ้างก็ปีนป่ายอยู่ตามกิ่งไม้ แกะโน่น หยิบนี้ ไม่มี
การอยู่สุขตลอดเวลา บางทีก็ทำหน้าเริดเข้าหลอกหลอนกันเอง
รวมไปถึงการไล่กัดกัดเหวี่ยงเหมือนจะประลองกำลังหยอกเย้า
กันดูเอิกเกริกเกรียวกราวไปหมดทั้งป่า

จำนวนของพวกมันเหล่านั้น คำนวณคร่าวๆโดยสายตา
ของรพินทร์ ไพรวลัย ไม่ต่ำกว่าร้อยตัวขึ้นไป ขนาดเล็กที่สุด
เมื่อยืนขึ้นสองขาแล้ว ก็ไม่สูงไม่ต่ำกว่า 5 ฟุต

สายตาทุกคู่บัดนี้เปลี่ยนนิ่งมาจับอยู่ที่พรานใหญ่เป็น
ตาเดียว เหมือนจะขอการตัดสินใจเป็นครั้งสุดท้ายว่าจะดำเนินการ
อย่างไร

“เมื่อคืนนี้ หลับสบายกันดีทุกคนหรือเปล่าครับ”

เขากลับชวนพูดไปอีกอย่างหนึ่งเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น
เลย

“ก็หลับอยู่หรอก แต่ไม่สบายนัก...ว่าแต่เนี่ยนะ นายพราน
คุณไม่คิดที่จะพูดอะไรให้มันเข้าท่ากว่านี้บ้างหรือ หรือคุณเห็นว่า
ไอ้ทโมนเหล่านี้ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเรามากไปกว่าฝูงลิง
หน้าศาลพระกาฬที่ลพบุรี?”

ดารินย้อนถาม

“ก็ถ้าเราคิดเสียว่า พวกมันก็เหมือนกับลิงที่หน้าศาล
พระกาฬลพบุรี เราก็สบายใจได้ไม่ใช่หรือครับ”

“ลิงหน้าศาลพระกาฬเมืองลพบุรีเป็นยังไง นายหญิง?”

บุญคำถามหน้าตื่น เพราะไม่เคยทราบมาก่อน ดาริน
กำลังกลุ้มใจจึงเฉยเสีย ไม่อยากพูดอะไรอีก แต่ไชยยันต์บอกให้ว่า

“สิงหน้าศาลพระกาฬที่นายหญิงว่า เป็นลิงป่าที่เข้ามาอาศัยอยู่ในศาลเจ้าพ่อตักศิลาที่ใจกลางเมืองลพบุรีมานานแล้ว ถือเป็นลูกศิษย์ของเจ้าพ่อ คนไม่ทำอะไรมันก็ไม่ทำอะไรคน เพียงแต่ใครผ่านไปผ่านมา มันก็ขอของกินเท่านั้น”

“เป็นนั่นได้ก็ตีสี นายทหาร”

ตาเฒ่าพูดค่อยๆ

“แต่ว่าบุญคำมันจะไม่ไช่เสียมากกว่า แล้วเราก็ไม่มีอะไรจะให้มันกินเสียด้วย นอกจากเนื้อหนังของพวกเราเอง”

“ผมไม่แน่ใจอะไรบางอย่างแล้ว รพินทร์ ถ้ามันคิดจะทำอันตรายเรา มันก็คงไม่เฝ้าล้อมอยู่เฉยๆแบบนี้จนกระทั่งรุ่งเช้า เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหมดไปประจันกับมันซึ่งๆหน้าดีกว่า เป็นอะไรก็ให้มันรู้ไป เราไม่ได้กินอาหารกันมาตั้งแต่เย็นวานนี้แล้ว และขณะนี้กำลังขาดน้ำอีกด้วย”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินใจ

“ขอเวลาให้ผมสังเกตท่าที่มันอีกสักครู่เถิดครับ ก่อนที่จะให้พวกเราทั้งหมดออกไป”

จอมพรานบอกแล้วสั่งให้เงาชายคลายเชือกซึ่งมัดผูกประตูกระท่อมออก ตนเองคลานลอดปากทางนั้นออกไปตามลำพังคนเดียวก่อน นั้งชันเขาสังเกตดูพวกมันที่แวดล้อมเต็มราวป่าเงียบ ๆ ริมปากทางเข้า เชษฐาคลานออกมาหนึ่งใกล้ ๆ เขาด้วย โดยสั่งให้ทุกคนรวมกันอยู่ในกระท่อมตามเดิมก่อน

เจ้าทหารพระรามทั้งหลายพอเห็นประตูกระท่อมเคลื่อนไหวเปิดออก และมีมนุษย์สองคนโผล่ออกมานั่งดูมันอยู่ภายนอกก็ส่งเสียงร้องบอกกันครอกครากกลับไปทั้งป่า ทำอาการคุกคามหลอกหลอนตามสันดานลิง แต่ก็ไม่รู้กล้าเข้ามาใกล้ บางตัวขึ้นไปขย่มกิ่งไม้ครืนโครมสนั่นหวั่นไหวไปหมด รพินทร์กับเชษฐาสอดสายตาศึกษาสำรวจไปยังพวกมันแต่ละตัวเหล่านั้นอย่างใคร่ครวญพิณิจหนัก

“มันเอาของของเราไปซ่อนเสียที่ไหนนะ?”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ก็คงที่ใดที่หนึ่ง ไม่ไกลจากที่นี่สักเท่าไรหรอกครับ เราก็ต้องหาอุบายเอากลับคืนมาให้ได้โดยสันติวิธีที่สุด”

“ผมว่ามันคงต้องการอะไรสักอย่างหนึ่งจากพวกเรา
แน่นอน”

“ครับ แต่ผมก็ยังนึกไม่ออกว่ามันต้องการอะไร”

ทั้งสองปรึกษาหารือกันเบาๆ

“จำได้ไหม ไอ้ตัวไหนที่มันหิวป็นของเราเข้ามาให้เห็น
เมื่อคืนนี้แล้วแย่งกับคุณนะ”

“ผมกำลังมองหาอยู่ครับ รู้สึกเจ้าพวกตัวเชื่องๆลักษณะ
จำฝูงที่บุกเข้ามาเดินอยู่ใกล้ๆตัวผมเมื่อคืนนี้จะหายหน้ากัน
ไปหมด เหลือแต่พวกลูกฝูงไพร่พลของมันเท่านั้น พวกลูกฝูง
เหล่านี้ดูเหมือนจะต้องคอยพึ่งบงการจากหัวหน้าของมัน และ
ทำงานอย่างมีระเบียบพอสมควรทีเดียว สังเกตไหมครับ พอไม่มี
ไอ้ตัวใหญ่ๆ หัวหน้าของมันบุกรุกเข้ามาใกล้ พวกมันก็ยังไม่บุก
เข้ามาเหมือนกัน คงเว้นระยะล้อมห่างอยู่เพียงแค่นี้ ผมกำลัง
มองดูเจ้าพวกจำฝูงตัวโตๆที่หายหัวไปหมดเหล่านั้น เพราะ
พฤติการณ์เคลื่อนไหวของมันอ่านได้ง่ายกว่าเจ้าพวกลูกฝูง
ทั้งหลาย”

ภายในกระท่อม ตารินลงนอนคร่ำหน้าพังพาบอยู่กับพื้น หันหน้าออกไปจับมองดูพี่ชายกับพรานใหญ่ซึ่งนั่งนิ่ง พุดอะไร ชุบชิบไม่ห่างออกไปนัก หล่อนอยากจะตามออกไปด้วย แต่ไม่กล้าขัดคำสั่งของพี่ชาย ส่วนมาเรียเลี้ยงไปนั่งคุกเข่าอยู่อีก ด้านหนึ่ง ใช้ล่ำปลายกล้อง .375 แหวกเขียนังหนามให้เป็น ช่องห่างออกไปอีก เพื่อการลอบมองออกไปยังด้านนอกให้เห็นชัด ยิ่งขึ้น ไชยยันต์คลานเข้ามาร่วมสังเวยอยู่ด้วย แหม่มสาวถอนใจ เอือกพร้อมกับส่ายหน้าซ้ำ ๆ อย่างอึดอัดตันใจ

“แดมน้มีท”

หล่อนผรุสวาทแผ่วเบา

“ไม่รู้มันจะเอาอย่างไรกับเราแน่ ปิดล้อมอยู่นี่เอง”

“จริง ๆ นะ ไชยยันต์ ถ้ามันยื่นข้อเสนอว่าต้องการผู้หญิง สักคนหนึ่งละก็ ฉันยินดีที่จะเสียสละเอง ขอให้พวกเราทุกคน ปลอดภัย ได้ของคืน และออกเดินทางต่อไปได้ตามที่ตั้งเจตนาไว้ เท่านั้น”

ไชยยันต์ทำตาพอง จ้องหน้ามาเรีย

“พูดเป็นเล่นไปน่า เมย์ ขนาดของมันใหญ่กว่าคนมากนัก
เร็วแรงร้ายกาจ ไปเอาความคิดบ้าๆมาจากไหนนะ”

มาเรียหัวเราะแค้นๆ ไม่กล่าวอะไรอีก แต่ทดลองยกไโร
เฟิลขึ้นประทับ จ้องศูนย์ไปที่กลางอกของเจ้าตัวหนึ่งอย่างมัน
เขี้ยวเดือดดาล นี่ก็ไม่ออกเหมือนกันว่า ถ้ากล่อนลั่นไกตูมขึ้น
และไอ้ตัวนั้นคว่ำลงอะไรจะเกิดขึ้นในอันดับต่อมา ไชยยันต์
ชักปอดในท่าทีของหล่อน รีบจับข้อมือไว้มัน

“อย่าบ้านะ เมย์ ถ้าไอ้พวกทโมนพวกนั้นไม่เล่นงาน
พวกเราตายหมด ก็มีสเตอร์ฮันเตอร์ของคุณนั่นแหละที่จะเอา
คุณตาย ค่าที่ซัดคำสั่งเขา ผมเองอยากจะยิงมันตั้งแต่มื้อคีน
แล้ว ยังไม่กล้าเลย ชีวิตของเราทุกคนฝากไว้ที่เขาคนเดียว เรา
ก็ต้องเชื่อฟังเขา”

ครั้นแล้ว ชั่วไม่นานต่อมานั่นเอง สิ่งแปลกๆก็อุบัติขึ้น
อีกครั้ง

เจ้าตัวใหญ่ที่สุด ซึ่งเป็นตัวแย่งปืนกับรพินทร์เมื่อคีนนี้
เดินสองขา เดินสายอาดๆผ่านฝูงชนอันหนาแน่นของพวกมัน

ออกมาจากราวป่าด้านใต้ จนกระทั่งล่องล้าเข้ามาปรากฏกาย
เด่นทะมึนอยู่กลางลานโล่ง ห่างจากพรานใหญ่และเชษฐาผู้หนึ่ง
จ้องมองอยู่ในขณะนี้เพียง 15 วา ด้านหลังของมันมีบริวารตัว
ไล่เลี่ยกันอีกหลายตัวตามเข้ามาเป็นพรวน

ไอ้ทหารพระรามพันธุ์ ‘นิล’ กลุ่มที่เข้ามาใหม่เหล่านี้ลาก
ซากสัตว์มีเขาชนิดหนึ่งเข้ามาด้วย พอมาถึงกลางลานโล่ง ก็เหวี่ยง
พลักทิ้งลงตรงหน้าของรพินทร์กับเชษฐาผู้ตะลึงมองอยู่ แล้ว
ถอยเข้าไปปะปนรวมอยู่ในกลุ่มของพวกมันส่วนใหญ่ ทิ้งให้ตัว
จำฝูงขนาดใหญ่ที่สุด ซึ่งเดินนำหน้ามาแต่แรก ยืนขย่มตัวเนิบ ๆ
อยู่ข้าง ๆ ซากของสัตว์ชนิดนั้นโดดเด่นอยู่ตัวเดียว

ซากสัตว์ชนิดนั้น เห็ดขัดว่า เป็นสมันรุ่มหนุ่มตัวหนึ่ง!

เชษฐาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ เบิกตาโพล่ง
แทบจะเชื่อสายตาเสียมิได้ คนอื่นๆ ที่ชุมนุมอยู่ในกระท่อมขณะนี้
ก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดอ้าปากค้าง
ส่วนดารินเอื้อมมือไปบีบไหล่แกชายผู้หนึ่งอยู่ใกล้อย่างลึมตัว

“หมายความว่าอย่างไรกันนี้ แกชาย ฉันไม่เข้าใจเลย...”

หล่อนพูดแทบจะไม่มีเสียง

“มันเอาเนื้อมาให้เรานายหญิง อย่างน้อยที่สุดมันก็ยังไม่ต้องการให้เราตายเสียก่อนในขณะนี้”

“เป็นไปได้!”

“ก็เป็นไปแล้ว อย่างที่เห็นอยู่ที่นี่ ผูกองตัดสินใจถูกต้องที่ไม่ให้พวกเรากินไต่ยงมันขึ้น”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นจับปลายคาง หรีดจ้องพินิจไปยังไอ้จำฝูงตัวนั้นอยู่อดใจ มันทำคุ่มตัวเอามือข้างหน้าทั้งสองแตะติดพื้นเร็ดหน้าเร็ดตามาทางเขากับเซษฐา เหมือนกับจะบอกให้รู้ว่าเอา ‘อาหาร’ มาให้แล้ว จากนั้นก็เดินสี่ตีนถอยออกไปนั่งคุ่มเชิงอยู่ทางหนึ่งไม่ห่างนัก

“ถ้าเราไม่ได้ฝัน หรือว่าตาผาดไปในขณะนี้ ผมรู้สึกว่สถานการณ์ของพวกเราทุกคนน่าจะดีขึ้นแล้ว หรือยังไรพินทร์”

เซษฐากระซิบ

“ผมก็รู้สึกเช่นนั้นแหละครับ เท่าที่เห็นชัดอยู่ที่นี่”

“เอายังไง?”

“ขั้นแรกที่สุดก็คือ จัดการกับกระเพาะของเราเสียก่อน บอกให้พวกเราทุกคนออกจากกระท่อมได้แล้วครับ อย่าให้ใครทำอะไรผิดปกติขึ้นทั้งสิ้น ออกมาอย่างธรรมชาติที่สุด”

เซซฐามุดศีระเข้าไปในกระท่อม สัมกับพรรคพวกทุกคน ที่รอฟังข่าวอยู่ ด้วยความรู้สึกอันผันแปรไปอีกอย่างหนึ่ง ในขณะที่ รพินทร์ลุกขึ้น เดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่ซากของสมันหนุ่มตัวนั้น

มันเป็นซากที่เพิ่งตายใหม่ๆ ขนาดตัวยังอุ่นอยู่ ไม่มี บาดแผลอันใด นอกจากคอหัก ซึ่งแน่ละ เกิดจากพลกำลัง มหาศาลของไอ้ทโมนพวกนั้นนั่นเอง

เบื้องหลังทั้งหมดที่อดู้กันอยู่ในกระท่อมที่พัลลภภัย ตั้งแต่เมื่อคืน ค่อยๆ ทอยออกันออกมาเบื้องนอกจนครบคน ด้วย สีหน้าแปลกๆ ยากที่จะบรรยายได้ เซซฐา ไชยยันต์ ดาริน แงชาย และมาเรีย ถือไรเฟิลประจำมือพร้อม แต่ไม่อยู่ในท่าทีว่าจะจ้อง ระวังเตรียมยิง ส่วนไรเฟิลของรพินทร์ซึ่งทิ้งอยู่ในกระท่อมตอนที่เขาไผ่ล่อออกมาเป็นครั้งแรกนั้น บุญคำถือติดมือออกมาด้วย

ทุกคนเหล่านั้นรวมกลุ่มออกันอยู่ตรงหน้ากระท่อม สังเกต ท่าทีไปยังเจ้าพวกทโมนไพรอย่างหวาดระแวง ไม่สู้จะไว้วางใจ

ได้สนิทนัก พอเห็นว่าพวกมันทั้งหลายคงอยู่กันด้วยอาการเป็นปกติเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดปกติผิดปกติแปลกไปก็เบาใจขึ้น ต่างเหยียดแข้งขาบิดตัวด้วยความเมื่อยขบ แล้วพากันเดินมามุงอยู่ที่รพินทร์ ผู้ขณะนี้ยืนพิจารณาอยู่ที่ซากสมันตัวนั้น

“งงจริง ๆ วะ ดูท่ามันก็เหมือนจะผูกมิตรกับเรานั้นแหละ”

ไชยยันต์พึมพำ ขมวดคิ้ว่น

“อืมท้องถิ่นเสียก่อนเถอะครับ แล้วบางที่เราอาจหายงกันได้ มันรู้ใจอยู่ว่าพวกเราทุกคนขาดอาหารและกำลังหัว”

รพินทร์พูดปนหัวเราะเบาๆ แล้วหันไปสั่งงานกับคนของเขาทันที พวกหนึ่งช่วยกันจัดการถลกหนัง อีกพวกหนึ่งหาฟืนจากกองฟืนเก่าที่ดับเมื่อคืนมาก่อไฟขึ้นทันที พรานใหญ่กำชับสั่งคนของเขาทุกคนให้เคลื่อนไหวทำงานกันอย่างธรรมดาที่สุด โดยไม่ต้องหันไปสนใจกับเจ้าพวกทโมนไพรที่แวดล้อมกลาดเกลื่อนตัวอยู่เหล่านั้น ไม่ว่ามันจะทำท่าหลอกหลอนเช่นไร

“มันไม่ขบหัวบุญคำแนะนาย”

ตาเฒ่าพูดเสียงอ่อย ขณะที่ชำเลียงไปยังจำผุงซึ่งนั่งเอา
มือเกาหลังควากๆเอียงหน้ามองแกอยู่ตอนที่เข้าไปชนพื้น

“เออ! ถ้าขบเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ”

รพินทร์ร้องบอกไป ทำเอาตาพรานเฒ่าสุมหน้าของเขา
ทำหน้าพิกล

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ยังยืนรวมกลุ่มกันอยู่ใจกลาง
ลาน ในขณะที่รพินทร์ยืนห่างอยู่อีกมุมหนึ่ง ทำหน้าที่คอยจับ
สังเกตปฏิภาณการเคลื่อนไหวของผุงทโมนเหล่านั้น ระหว่างที่
คนของเขาลงมือทำงานอย่างชนิดแข่งกับเวลา

ทุกคนกำลังหิวจัดและต้องการอาหารอย่างยิ่ง

มาเรียยืนเด่นดัดกายอย่างเมื่อยขบอยู่อีกทาง ร่างอวบ
อึดแข็งแรงและกอปรไปด้วยส่วนนูนส่วนเว้าแห่งเจ้าแม่ประโลม
โลกย์ของหล่อน ปรากฏอยู่ในแสงอร่ามเรืองของตะวันเช้า จาก
พฤติกรรมที่เห็นกับตา บัดนี้หล่อนไม่มีความหวั่นเกรงใดๆต่อ
กองทัพลิงดำเหล่านั้นอีกแล้ว เพราะเชื่อแน่ว่าจะอย่างไรเสียมัน

ก็ไม่ทำอันตรายแน่นอน จึงออกเดินเตร่สังเกตทางหนีที่โล่งรอบๆ บริเวณตามนิสัย แล้วเดินมาหยุดยืนเท้าเอวดูบุญคำกับเจ้าต๋องสูของหล่อนกำลังช่วยกันก่อไฟอยู่ โดยไม่รู้สึกรู้ว่า บัดนี้ไอตัวจำฝูงซึ่งเป็นตัวเดียวที่เข้ามาข่มขู่มาากลางลาน ทำทีประหนึ่งว่าจะเป็นคนหนึ่งในคณะของฝ่ายมนุษย์ กำลังทำปากยื่น จ้องเขม็งมายังหล่อนด้วยความสนใจยิ่ง

“นายแหม่ม!...”

เสียงตาเฒ่ากระซิบขึ้นเบาๆ

“บุญคำว่า นายแหม่มอย่ามายุ่งอยู่ตรงนี้เลย ไปนั่งรวมกลุ่มอยู่กับนายใหญ่ดีกว่า อย่าเดินไปเดินมา”

“ทำไม?” มาเรียสงสัย

บุญคำกลืนน้ำลายลงคอผิดๆ แล้วบ้วนปากไปทางเจ้าทโมนไพร

“ดูนั่น! ไอลิงเวรนั่นกำลังจ้องนายแหม่มตาเป็นมันทีเดียว สงสัยว่ามันจะรู้แล้วว่านายแหม่มเป็นผู้หญิงสวย เกิดอะไรขึ้นล่ะ

ก็ ไอ้คำ ไอ้สา่งปา หรือต่อให้พรานใหญ่ก็ช่วยนายแหม่มไม่ได้
ที่เดียวนา”

มาเรียหันขวับไปทันที แล้วก็เห็นเข้ากับปฏิกิริยาอัน
ผิดปกติของเจ้าทโมนนั้นจริงๆ

มันจ้องดูหล่อนเขม็ง ทำโยกตัวส่ายอยู่ไปมา มีหน้าซ้ำ
ยังเสือกเอามือขึ้นป้องหน้า ขยับปากอยู่ยิบ ๆ สัญชาติญาณ
แห่งการระแวงภัยทำให้หล่อนชักใจไม่ตื้ออยู่เหมือนกัน แต่ฝืนยิ้ม

“มันไม่ทำอะไรหรอก บุญคำ ถ้าทำมันก็ทำเสียนานแล้ว
ฉันไม่กลัวมันหรอก”

“ไวใจมันไม่ได้นา นายแหม่ม รีบไปรวมกลุ่มกับนายใหญ่
เสียเถอะ นั้งเฉยๆอย่างนายหญิง บางทีมันจะเลิกสนใจเสีย”

“มันจะทำอะไรฉัน ก็ให้มันรู้ไป”

แหม่มสาวแข็งใจบอก แต่ตาไม่วายจับนั่งอยู่ที่ไอ้ตัวนั้น

บุญคำจู้ปากเบาๆแล้วบ่นออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“บอกไม่เชื่อ อยากเป็นเมียลิงก็ตามใจ”

ไม่ทันจะขาดเสียงของบุญคำ เจ้านิลเพชรก็ลุกขึ้นยืน
จังก้าทันที โดยไม่เปลี่ยนสายตาไปจากร่างตระหง่าน เต็มไปด้วย
เนื้อหนังมังสาของมาเรีย ฮอฟมัน ขยับเดินโคลงตัวเข้ามา
แหม่มสาวใจหายวาบเดินถอยหลังผละห่างออกจากกลุ่มของ
บุญคำ จะเลี้ยวกลับไปยังกลุ่มของเซซุร่า ดาริน และไซยยันต์
ซึ่งบัดนี้ทั้งสงบรวมกันอยู่ที่xonไม้ แต่แล้ว ทันทีนั้นเอง เมื่อ
เห็นหล่อนเดินผละเหิน มันก็ตามปรีเข้ามาโดยเร็วพุ่งเข้าสกัด
ขวางหน้าไว้ พร้อมกางแขนทั้งสองออก ทำกิริยาเหมือนจะโอบ
ต้อนไหล่จับตัว มาเรียร้องออกมาสุดเสียงอย่างตกใจ ถอยหลัง
กรูดยกปากกระบอกไรเฟิลจ้องอกของมันไว้

“อย่าเข้ามานะ ไป!!”

หล่อนตะโกนเอ็ดหน้าซีด

ทุกคนหันขวับไปเห็นภาพนั้นด้วยความตกใจตะลึง

“เมย์ อย่างยิ่ง!!”

รพินทร์ ไพรวลัย ร้อง แผ่นรวดเดียวเข้ามาถึงไอท์โมนไพร
กับแหม่มสาว ผู้กำลังประจันหน้ากันอยู่อย่างน่าหวาดเสียวนั้น

กระซอกแขนมาเรียให้หลบไปอยู่เบื้องหลังของเขา ตนเองก้าว
ออกไปสกัดขวางอยู่เบื้องหน้า จ้องตาเขม็ง

ในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน และนางชายพรวดขึ้นยืน
พร้อมกันหมดอย่างระวังเตรียมพร้อม สำหรับเหตุการณ์ที่
หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในภาวะเช่นนี้

เจ้าลิงใหญ่หยุดชะงัก เมื่อมนุษย์หน้าเหลี่ยมสายตาก้าว
มายืนขวางกั้นเหยื่ออันน่าสนใจของมันไว้ มันเร็ดหน้ามองเขา
เหมือนจะถามว่า มันเรื่องอะไรที่เอ็งบังอาจมาเสือกขัดขวางข้าไว้
แล้วยืนหน้าแยกเขี้ยวขวากไล่จนห่างเพียงศอกเดียว แต่มนุษย์
คนนั้นไม่หลบไม่ถอย อีกทั้งไม่แสดงอาการว่าจะครั่นคร้ามขาม
เกรงมันด้วย นอกจากจ้องเขม็งอยู่เช่นนั้น ท่ามกลางความใจ
หายใจคว่ำของพรรคพวกทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ในขณะนี้

ขณะจิตต่อมา มันจึงค่อยๆ เลี้ยงถอยไปนั่งเฝ้าอยู่ที่เดิม
พรวนใหญ่ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก พุดลวดไรฟันโดยไม่
เหลียวหลังบอกกับมาเรียว่า

“ถอยเข้าไปอยู่กับพวกคุณชายเตี้ยวันนี้ แล้วก็นั่งรวมกลุ่ม
อยู่ที่นั่น อย่าออกมาเดินเฟ้นฟ่านอีก ถ้าไม่ยากล้าปาก”

มาเรียเนื้อตัวสั่นเทาไปหมด จะเข้มแข็งห้าวหาญสักปานใดก็ตาม บัดนี้หล่อนก็ขวัญหนีดีฝ่อแทบจะทำอะไรไม่ถูก เมื่อเผชิญหน้ากับไอ้ทโมนจำฝูงในระยะใกล้ขีดขณะที่มันทำท่าไล่ต้อน รีบถอยหลังเข้าไปในกลุ่มของเซษฐาโดยเร็ว พอถึงก็กอดดารินไว้นแน่น ทำตาเหลือกเหล็งมองขึ้นไปบนท้องฟ้า

“โอ! พระเจ้า เกือบไปแล้ว...”

“ทำไมนะ เมย์ เกิดอะไรขึ้น มันถึงไล่เธอ?”

ดารินถามกระหืดกระหอบ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

เพื่อนสาวต่างผิวบอกลายยากเย็น

“ฉันกำลังยืนดูพวกนั้นก่อไฟอยู่ดีๆ เห็นมันจ้องฉันเขม็งทีเดียว ทำท่าพิกล พอฉันจะเดินกลับมาก็มี มันก็ปราดเข้ามา ทำท่าเหมือนกับจะตะครุบตัว โอ๊ย! ใจหายหมด”

เซษฐาแม้ริมฝีปากแน่น ขณะที่จ้องไปยังลิงเวรตัวนั้นอย่างใคร่ครวญ

“เอ ทำจะไม่ได้การเสียแล้ว รู้สึกว่ามันจะแยกออกว่า
ในระหว่างพวกเรานั้น ใครเป็นผู้ชาย ใครเป็นผู้หญิง แล้วรู้สึกว่า
จะสนใจผู้หญิงเป็นพิเศษเสียด้วย จากท่าทางที่มันโล่ต่อนเมย์
เมื่อกี้”

ดารินลืมนตาโต ร้องออกมา

“ตายละคะ พี่ใหญ่...ทำยังไงดีล่ะ ถ้าเป็นอย่างนั้น”

แล้วหล่อนก็ห่อตัว ขนลุกขนชันขึ้นมา

“ก็ต้องระวังกันหน่อยละ น้อยกับเมย์ อย่าพยายามออกไป
เดินเกะกะให้เป็นเป้าสนใจของมันเป็นอันขาด รูปการณ์อื่นๆ
ทั่วไปทำท่าจะดีขึ้นแล้วระหว่างเรากับพวกมัน อย่าให้มันกลับ
ตาลปัตรไปเสีย เพราะบังเอิญพวกเรามีผู้หญิงอยู่ด้วยสองคน”

“ฉิบหายละสิ เจอะเอาไอ้ลิงที่เด็ดเข้าให้แล้ว”

ไชยยันต์ครางออกมา แล้วกันไปมองดูหน้าอันซีดเผือด
ของแม่สาวผมทอง

“แต่ให้ตายเถอะ เมย์ เสน่ห์แห่งเพศของคุณมันไม่ได้มี
อิทธิพลอยู่เพียงมนุษย์ผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ขนาดลิงตัวผู้ยัง

วุ่นวายไปหมด พับผ่า! ประเดี๋ยวก็ได้กลายเป็นราชินีนครลิง
ไปเสียเท่านั้น!”

มาเรีย ฮอฟมัน นิ่งเงียบกริบ หน้าซีดเผือดอยู่เช่นนั้น
จะแก่นแก้วหัวหาญสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้เหตุการณ์เท่าที่
ปรากฏให้เห็นกับตนเอง ทำเอาอกสั่นขวัญหายเหลือที่จะกล่าว
ไอลึงเจ้ากรรมตัวนั้นส่ออาการพิกลเสียแล้ว...

พระเจ้าทรงโปรดเถอะ...

ถ้าหากมันเกิดมีสัญชาติญาณแห่งสัตว์เพศผู้กับหล่อน
จริงๆเหมือนอย่างที่เคยพูดทำนายพล่อยๆไว้กับไชยยันต์ หล่อน
มีย่าแยะหรือ?

คิดแล้วแหม่มสาวก็บังเกิดอาการหวาดสยองจับชั่วคราว
จนต้องหลับตาลง

ดาร์ิน วราฤทธิ์ เป็นอีกคนหนึ่งในคณะ ซึ่งความรู้สึก
อันสะบัดร้อนสะบัดหนาวไม่ผิดอะไรกับมาเรีย เพราะนอกจาก
เพื่อนสาวต่างผิวแล้ว ก็ยังมีหล่อนอยู่อีกคนหนึ่งที่เป็นผู้หญิง
ของคณะ

ขณะนั้นเอง พรานใหญ่ก็เดินเลี้ยวเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้า
อันหนักใจ แต่ผืนยิ้มให้กับคณะนายจ้างของเขา

“ไม่มีอะไร มันล้อเล่นนะครับ”

เขابอกเบาๆ

“ล้อเล่นหรือเมื่อตะกี๋ ฉันเห็นกับตาว่ามันทำท่าเหมือนจะ
ไล่ปล้ำเมย์นั่นแหละ”

ดารินพูดเสียงเครือ

“สันดานลิงทั่วๆ ไปมันก็อย่างนั้นแหละครับ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งตัวผู้ ถ้าเห็นผู้หญิงก็มักจะหลอกล่อ ทำหยาบโลนเข้าใส่
เสมอ แต่อาการเมื่อครูนี้มันแค่หยอกเล่นเท่านั้น ถ้ามันจะเล่น
งานจริงๆ ป่านนี้ผมก็ถูกมันพัดตายแล้ว ที่ไปขวางหน้าटकมันไว้”

“คุณอาจมีอำนาจประหลาดอยู่ในตัว เกี่ยวกับสัตว์ทุกชนิด
ก็ได้ที่ทำให้มันเกรง พอเห็นขวางหน้าไว้ มันก็เลยถอยออกไป
แต่ฉันว่า ถ้าไม่มีคุณเมื่อตะกี๋ เป็นได้ยุ่งกันใหญ่ละ ไม่ได้ล้อเล่น
แน่ๆ เมื่อตะกี๋อาการของมันที่สนใจต่อเมย์มันประหลาดพิกลอยู่
เหมือนไอ้โจรหาร้อยไล่ปล้ำผู้หญิง”

นักมานุษยวิทยาสาวไม่ยอมผ่านข้อกังวลใจชนิดใหม่ที่เกิดขึ้นไปง่าย ๆ รพินทร์คงหัวเราะพลบใจอยู่เช่นนั้น ซ้ำเลื่องไปทางมาเรียผู้ชื่อนี้หนึ่งเอามือประสานอกไว้ ท่าทางอกสั่นขวัญเต้นยังไม่หาย

“เชื่อผมเถอะ เฉย ๆ ดีกว่าครับ ถึงอย่างไรพวกเราก็ยังอยู่กันครบ อาวุธก็มีติดมืออยู่ คงไม่มีใครยอมให้อัฒโมณพวกนั้นแตะต้องคุณหญิงหรือเมย์หรือก ผิดนักเราก็คงต้องสูญตายทั้งหมด แต่ผมไม่เชื่อว่ามันจะเกิดเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนั้น ในเมื่ออะไรต่ออะไรก็ดีขึ้นจนถึงแค่นี้แล้ว”

“ไม่รู้ละ คุณจะมาโทษฉันไม่ได้นะ บอกเสียก่อนถ้าไอ้ตัวใดตัวหนึ่งแตะต้องฉันเมื่อไร ฉันยิงเมื่อนั้น เป็นอะไรเป็นกัน”

จอมพรานไม่ตอบเช่นไร แต่หันไปมองดูเจ้าจำฝูงตัวนั้น บัดนี้มันยังคงนั่งแกะโนนเกาहीं หยุกหยิกตามประสาสิงอยู่ที่เดิมของมัน ดูจะไม่สนใจกับอะไรอีก เหมือนลิงเลี้ยงเชื่องๆ ที่ถูกปล่อยมาให้ปะปนอยู่กับกลุ่มมนุษย์ที่มันคุ้นเคย

หรือมิฉะนั้นมันก็อาจถือเสมือนว่า มนุษย์ทั้งสิบสองชีวิต
ขณะนี้ เป็นสัตว์พันธุ์เดียวกับมัน ไม่แสดงอาการหวาดหวั่นหรือ
กริ่งเกรงใดๆ ด้วยว่า มนุษย์จะบังอาจเป็นภัยต่อมันอย่างไรได้

พวกพรานพื้นเมืองก่อไฟลุกขึ้นโชติ ฤกษ์หนึ่ง แล่นือ
สมันออกมาเป็นชั้นบางๆ สำหรับที่จะเป็นอาหารเฉพาะชั่วมือ
ตลอดเวลาแห่งการเคลื่อนไหวของฝ่ายมนุษย์ พวกมันทั้งหมด
ซึ่งมีจำนวนมากมายเหล่านั้น อยู่กันในการสงบ แม้จะไม่เป็น
ระเบียบเรียบร้อยนัก ดูราวกับว่าจะมีเจตนาโดยตรงที่จะให้เวลา
สำหรับการกินอาหาร อันเป็นสิ่งต้องการอันดับแรกของทุกคน
ยามนี้

ระหว่างรอเนื้ออย่างไฟ ทั้งหมดเข้ามารวมกลุ่มกันอีกครั้ง
ตรงบริเวณใจกลางลาน เซษฐาโบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้
รพินทร์เข้ามานั่งใกล้ๆ

“ผมรู้สึกว่ ที่แกซายบอกเราไว้ น่าจะมีเค้าความจริง
เสียแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“ไอ้พวกนี้ไม่น่าจะเป็นลิงธรรมดาทั่วไปที่เราเคยรู้จัก แต่มันน่าจะเป็นมนุษย์วานร หรือสัตว์ประเภทอันตรายของมนุษยชาติเสียมากกว่า สังเกตดูจากความฉลาดของมัน มันสมองหรือระดับความนึกคิด เหนือกว่าดิรัจฉานทั่วไปมาก จากพฤติกรรมต่างๆที่เราเห็นอยู่นี้ ผมมาแน่ใจเอาตอนที่มันหาอาหารมาให้เรานี้แหละ มันแสดงออกให้เห็นในรูปความคิด แผนการ และเจตนาอะไรบางอย่างโดยเฉพาะของมันเด่นชัดทีเดียว”

“คุณชายมีความเข้าใจอย่างไรหรือครับ?”

“ผมว่า...เราตกเป็นเชลยของมันเสียแล้ว คุณว่ายังงั้นไหม?”

เซษฐาพูดเบาๆที่สุด

รพินทร์กัตรีผิปาก กวาดสายตาไปรอบๆ ยังไม่อาจที่จะแสดงความเห็นเช่นไรออกมาได้ ระหว่างที่เขายังนั่งอยู่นั้น อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวต่อด้วยความสุขุมลึกซึ้งของวิจาร์ณญาณ

“คิดดูให้ดี รพินทร์...คิดถึงพฤติกรรมของมันแต่ต้นมาเป็นลำดับทุกกระยะ แล้วเราจะมองเห็นความจริงชัดขึ้น ขโมยปัจจัย

ในการยังชีพของเราไปเพื่อตัดกำลัง ทั้งกระท่อมไว้ให้เราพักอาศัยแรมคืน ล้อมไว้ป้องกันไม่ให้เราหนีไปไหนได้ พอรุ่งเช้าก็เข้ายึดอาณาบริเวณ มีหน้าซำยังรู้ด้วยว่าพวกเรากำลังแย่งเพราะขาดอาหาร ก็ไปหาอาหารให้ประทัง จนกระทั่งเดี๋ยวนี้มันก็ยังควบคุมเราไว้อย่าง ให้เวลาเรากินอาหารที่มันจัดหามาให้ รู้สึกว่ามันจะอ่านสถานการณ์ของเราออกและเข้าใจพวกเราดีหมดทุกอย่าง ฝ่ายเราเสียอีกยังไม่อาจเข้าใจอะไรมันได้นัก เพราะเรามัวแต่คิดอยู่ว่า มันเป็นสัตว์ดิรัจฉาน ทำอะไรปราศจากแผนการหรือมันสมอง”

“ผมมีนตื้อไปหมดจริงๆครับ”

จอมพรานรับสารภาพ

“ชีวิตพรานอย่างผมเคยเผชิญสัตว์ป่าธรรมดาทั่วๆไปเท่านั้น ไม่เคยเผชิญกับสัตว์ที่มีพลังสมองเหนือชั้นดิรัจฉานอย่างคุณชายว่าก็เลยทำให้เดาอะไรไม่ออก นอกจากจะคอยอ่านไปจากปฏิกริยาการเคลื่อนไหวของมันที่ละชั้นที่เห็นเท่านั้น”

เพชรพระอุมา ตอน ปาโลกล้านปี เล่ม 18

prism
ปรีธัม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **arinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีธัม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8066-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)